

ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΟΝΟΥ»

«Μη διαβάσετε αυτό το βιβλίο. Κανένας αναγνώστης δεν αξίζει να τρομάξει τόσο».

Linwood Barclay

«Αν θέλετε να καταστρέψετε ένα τέλειο Σαββατοκύριακο μ' ένα βιβλίο που θα σας κάνει το στομάχι κόμπο, θα σας φέρνει ρίγη στη ραχοκοκαλιά, θα σας αναστατώσει βαθιά, θα σας κάνει να κάθεστε στην άκρη της πολυθρόνας σας, το *Μαθήματα Φόνου* είναι αυτό που χρειάζεστε. Το νου σας».

Chris Pavone,
συγγραφέας των *The Exrats* και *The Accident*

«Ένα έξοχο μυθιστόρημα. Είναι δύσκολο να αποφασίσει κανείς τι απ' όλα είναι καλύτερο στο *Μαθήματα Φόνου*: η πλοκή, που κάνει τις παλάμες σου να ιδρώνουν και τρέχει σαν περιπολικό σε καταδίωξη, η συγκλονιστική απεικόνιση των χαρακτήρων, καλών και κακών, ή το αμίμητο στυλ του συγγραφέα; Η γνώμη μου; Και τα τρία».

Jeffery Deaver, συγγραφέας των
Ψυχρό Φεγγάρι και *Η Κοιμισμένη Κούκλα*

«Απίστευτα καλό... Τα έχει όλα».

Lee Child

«Το *Μαθήματα Φόνου* είναι το πιο φρέσκο, το πιο τρομακτικό, το πιο έξυπνο μυθιστόρημα με κατ' εξακολούθηση δολοφόνο που έχω διαβάσει εδώ και χρόνια. Σφιχτοδεμένο, έντονο, συναρπαστικό και πανέμορφα γραμμένο».

Stav Sherez

«Ο Σολ Μπλακ καταπιάστηκε με την πιο σκοτεινή γωνιά του αστυνομικού και δημιούργησε ένα θρίλερ που δίνει νέα πνοή στη μυθιστοριογραφία των κατ' εξακολούθηση δολοφόνων. Το *Μαθήματα Φόνου* έκανε τους κόμπους των δαχτύλων μου να ασπρίσουν καθώς γράπωνα τις σελίδες του».

Michael Robotham

«Απολύτως μαγευτικό! Ο Μπλακ έφτιαξε ένα εξαιρετικά δυνατό θρίλερ: δυο τρομακτικοί κακοί ενάντια σε μια βασανισμένη αστυνομικό, με πολλές ζωές να βρίσκονται σε κίνδυνο. Μην το χάσετε».

Lisa Gardner

«Το *Μαθήματα Φόνου* είναι το καλύτερο θρίλερ που έχω διαβάσει εδώ και χρόνια. Είναι τόσο ρεαλιστικό που κάποιες στιγμές έπρεπε να σταματήσω για να πάρω μια ανάσα. Η σχέση μεταξύ αυτών των δύο δολοφόνων και της γυναίκας που προσπαθεί να τους πιάσει είναι έντονη και αληθινή. Είναι το πρώτο βιβλίο που μόλις το τελείωσα γύρισα αμέσως στην πρώτη σελίδα για να το βιώσω ακόμη μια φορά. Σου παίρνει το μυαλό, είναι τρομακτικό, φρικιαστικό, ενοχλητικό και θαυμάσια γραμμένο, και λέω συνεχώς σε όσους γνωρίζω πως πρέπει να διαβάσουν αυτό το βιβλίο!»

Chevy Stevens

SAUL BLACK

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΟΝΟΥ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Killing Lessons*

© Glen Duncan 2015

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

Επιμέλεια: Κατερίνα Ασήμου

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-082-3

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1082

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΟΝΟΥ

ΕΝΑ

Τη στιγμή που η Ρουίνα Κούπερ βγήκε από τη ζεστή κουζίνα της που μοσχοβολούσε κουλουράκια και είδε τους δυο άντρες στον πίσω διάδρομο, με το χιόνι στις μπότες τους να λιώνει, κατάλαβε πολύ καλά τι ήταν αυτό που έβλεπε μπροστά της: ένα τεράστιο λάθος της. Τόσα χρόνια να μην κλειδώνει πόρτες και παράθυρα, να αφήνει τα κλειδιά στη μίζα, να μη διανοείται ότι θα μπορούσε κάποτε να συμβεί κάτι τέτοιο, να νιώθει ασφαλής... Όλα αυτά ήταν ένα ψέμα που είχε τη βλακεία να λέει στον εαυτό της. Ακόμη χειρότερα, ήταν ένα ψέμα που είχε τη βλακεία να το πιστεύει. Τελικά, μπορούσε όντως να έρθει μια στιγμή που θα διαπίστωνες ότι όλη σου η ζωή δεν ήταν τίποτ' άλλο από αναμνηγή μέχρι να βρεις μπροστά σου την απέραντη βλακεία σου. Γιατί να, τώρα, που βρισκόταν δύο χιλιόμετρα μακριά από τον κοντινότερο γείτονα και πέντε χιλιόμετρα από την πόλη (το Έλινσον του Κολοράντο, πληθυσμός 697 κάτοικοι), με ένα γιο δεκατριών χρονών στο πάνω πάτωμα και μια κόρη δέκα χρονών στην μπροστινή βεράντα και δυο άντρες να στέκουν στον πίσω διάδρομο, ο ένας με κυνηγετικό όπλο στα χέρια, ο άλλος με μια μακριά λεπίδα που ακόμη και μέσα στον ξαφνικό τρόπο της στιγμής της θύμιζε ματσέτα, αν και αυτή ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τέτοιο πράγμα έξω από ταινίες. Η ανοιχτή πόρτα πίσω τους άφηνε να φανεί το πυκνό χιόνι που έπεφτε ακόμη μέσα στο απόγευμα, ένα όμορφο θέαμα με φόντο τη σκοτεινή καμπύλη του δάσους. Χριστούγεννα σε πέντε μέρες.

Είχε έντονη την αίσθηση της παρουσίας των παιδιών της. Ο Τζος ξαπλωμένος στο άστρωτο κρεβάτι του με τα ακουστικά στ' αυτιά. Η Νελ με το κόκκινο τζάκετ Νορθ Φείς να στέκεται και να κοιτάζει το χιόνι μασουλώντας αφηρημένη ένα γλυκό που την είχε καταφέρει να της δώσει πριν από δέκα λεπτά. Ήταν σαν να υπήρχε ένα αόρατο νεύρο που έφτανε από τα παιδιά της σ' αυτήν, στον αφαλό της, στη μήτρα της, στην ψυχή της. Σήμερα το πρωί η Νελ είχε πει: Εκείνος ο τύπος, ο Στίβεν Τάιλερ, μοιάζει με μπαμπούνο. Έλεγε συχνά κάτι τέτοια ξεκάρφωτα. Αργότερα, μετά το πρωινό, η Ρουίνα άκουσε τον Τζος να λέει στη Νελ: Το βλέπεις αυτό; Είναι το μυαλό σου. Ήξερε ότι «αυτό» μπορεί να ήταν ίσως μια νιφάδα δημητριακών ή ένα κακάδι από τη μύτη του. Υπήρχε ένας συνεχής ανταγωνισμός ανάμεσά τους, να βρουν μικρά ή άσχημα πράγματα και να πουν στον άλλο ότι είναι το μυαλό του. Σκέφτηκε πόσο μεγάλο δώρο ήταν που τα παιδιά της όχι μόνο αγαπούσαν αλλά και συμπαθούσαν το ένα το άλλο, έστω και συγκαλυμμένα. Σκέφτηκε πόσο γεμάτη δώρα ήταν η ζωή της –ενώ την ίδια στιγμή ένιωθε το σώμα της να αδειάζει και το χώρο γύρω της να ορμεί πάνω στο δέρμα της σαν σμήνος από μύγες, κι ένιωσε το στεγνό στόμα της ν' ανοίγει, το ουρλιαχτό να έρχεται...

μην ουρλιάξεις...

αν ο Τζος δεν κάνει θόρυβο και η Νελ μένει έξω...

ίσως μόνο βιασμός, ω Θεέ μου...

ό,τι θέλουν...

το τουφέκι...

Το τουφέκι ήταν κλειδωμένο στο ντουλάπι κάτω από τη σκάλα και το κλειδί ήταν στο μπρελόκ στην τσάντα της και η τσάντα της ήταν στο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας και το πάτωμα της κρεβατοκάμαρας ήταν πολύ, πολύ μακριά.

Πρέπει απλώς να τα βγάλεις πέρα. Ό,τι κι αν χρειαστεί να κάνεις...

Όμως ο πιο μεγαλόσωμος από τους δύο άντρες έκανε τρία βήματα μπροστά και, ενώ η Ρουίνα είχε την αίσθηση ότι όλα συνέβαιναν σε αργή κίνηση (πρόλαβε να μυρίσει μπαγιάτικο ιδρώτα και υγρό δέρμα και άπλυτα μαλλιά, να δει τα μικρά μαύρα μάτια

και το μεγάλο κεφάλι του, τους πόρους γύρω από τη μύτη του), σήκωσε το κοντάκι του όπλου και τη χτύπησε στο πρόσωπο.

Ο Τζος Κούπερ δεν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, αλλά φορούσε όντως τα ακουστικά του. Ήταν καθισμένος στο γραφείο με την κιθάρα του, μια Σκουάιερ Στρατοκάστερ (μεταχειρισμένη, από το eBay, 225 δολάρια, εκείνος είχε βάλει τα 50 που του είχε στείλει η γιαγιά του για τα γενέθλιά του πριν από τρεις μήνες και τα υπόλοιπα η μαμά του). Την είχε συνδέσει με τον μικροσκοπικό ενισχυτή εξάσκησης και ακολουθούσε ένα μάθημα που είχε βρει στο YouTube –*Πώς να Παίζετε το «Rain Song» των Λεντ Ζέπελιν*–, ενώ προσπαθούσε να μη σκέφτεται το πορνό βίντεο που είχε δει στο σπίτι του Μάικ Γουέινραϊτ πριν από τρεις μέρες, στο οποίο δύο γυναίκες –μια πιο ηλικιωμένη κοκκινομάλλα με πράσινη σκιά στα μάτια και μια νεαρή ξανθιά που έμοιαζε με τη Σάρα Μισέλ Γκέλαρ– έγλειφαν μηχανικά η μία τα απόκρυφα της άλλης. Λεσβιακό εξήντα εννιά, του είχε πει κοφτά ο Μάικ. Σε λιγάκι θα κάνουν κώλο με κώλο. Ο Τζος δεν είχε ιδέα τι μπορεί να σήμαινε «κώλο με κώλο», αλλά ήξερε με περίσσια ντροπή πως, ό,τι κι αν ήταν, ήθελε να το δει. Ο Μάικ Γουέινραϊτ ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος και ήξερε τα πάντα για το σεξ. Οι γονείς του ήταν τόσο αδιάφοροι και αλλοπρόσαλλοι, που δεν του είχαν βάλει πρόγραμμα γονικού ελέγχου στον υπολογιστή. Σε αντίθεση με τη μαμά του Τζος, που του είχε βάλει το πρόγραμμα ως απαραίτητη προϋπόθεση για να του πάρει υπολογιστή.

Η ανάμνηση των δύο γυναικών τον είχε ανάψει. Κι αυτό ακριβώς προσπαθούσε να αποφύγει με το μάθημα κιθάρας. Δεν ήθελε να φτάσει στο σημείο να αυνανιστεί. Η αίσθηση που ένιωθε μετά του προκαλούσε κατάθλιψη. Ένα βάρος και μια μιζέρια στα χέρια και στο πρόσωπο, που του έφερναν κακή διάθεση και τον έκαναν να μιλάει απότομα στη Νελ και στη μαμά του.

Πίεσε τον εαυτό του να συγκεντρωθεί πάλι στο «*Rain Song*». Τα ακόρντα τον είχαν μπερδέψει, μέχρι που είδε στο Ίντερνετ ότι το συγκεκριμένο τραγούδι δεν παιζόταν με το συνηθισμένο κούρντισμα. Όταν έκανε το νέο κούρντισμα (Ρε-Σολ-Ντο-Σολ-Ντο-Ρε), μπόρεσε να το παίζει χωρίς πρόβλημα. Στην εισαγωγή

υπήρχαν δυο τρία δύσκολα σημεία για να περάσεις από το ένα ακόρντο στο άλλο, αλλά απλώς χρειαζόταν εξάσκηση. Άλλη μια βδομάδα και θα το έπαιζε τέλεια.

Η Νελ Κούπερ δεν ήταν στη βεράντα. Ήταν στην άκρη του δάσους μέσα σε βαθύ χιόνι και παρακολουθούσε ένα ελάφι ούτε πέντε μέτρα μακριά της. Ένα ενήλικο θηλυκό μ' εκείνα τα μεγάλα μαύρα μάτια και τις μακριές βλεφαρίδες που μοιάζουν ψεύτικες. Πέντε μέτρα ήταν το περισσότερο που μπορούσες να τα πλησιάσεις. Η Νελ τάιζε αυτό το συγκεκριμένο ελάφι εδώ και δυο βδομάδες· του πετούσε μισοφαγωμένα μήλα και χούφτες καρύδια και σταφίδες που βουτούσε από το ντουλάπι της μαμάς της. Το ελάφι τη γνώριζε. Η Νελ δεν του είχε δώσει όνομα. Ούτε του μιλούσε. Προτιμούσε αυτές τις σιωπηλές, έντονες συναντήσεις.

Έβγαλε τα γάντια κι έβαλε το χέρι στην τσέπη της για να βγάλει ένα μισοφαγωμένο μήλο. Το φως από το χιόνι άστραψε στο βραχιόλι που της είχε χαρίσει η μητέρα της όταν είχε κλείσει τα δέκα, το Μάιο. Μια ασημένια αλυσίδα με έναν λεπτό χρυσό λαγό που έτρεχε, σε προφίλ. Ήταν της προγιαγιάς της, μετά της γιαγιάς της, μετά της μητέρας της, τώρα δικό της. Η οικογένεια της Ρουβίνα από τη μεριά της μητέρας της καταγόταν από τη Ρουμανία. Οι οικογενειακές παραδόσεις μαρτυρούσαν μια κάποια ενασχόληση με τη μαγεία, στα πολύ παλιά χρόνια, κι αυτός ο λαγός ήταν ένα φυλαχτό για τα ταξίδια. Πάντα της άρεσε αυτό το βραχιόλι της Νελ. Μία από τις παλιότερες αναμνήσεις της ήταν να το γυρίζει στον καρπό της μητέρας της, με το φως του ήλιου να γυαλίζει πάνω του. Ο λαγός είχε μια δική του μακρινή ζωή, παρ' ότι το μάτι του δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια αμυγδαλωτή τρύπα στον χρυσό. Η Νελ δεν το περίμενε, αλλά το βράδυ των γενεθλίων της, πολλή ώρα αφότου είχε ξετυλίξει τα άλλα δώρα, η μαμά της είχε έρθει στο δωμάτιό της και της είχε περάσει το βραχιόλι στον αριστερό καρπό. Είσαι αρκετά μεγάλη πια, της είχε πει. Το έδωσα και μου μίκρυναν την αλυσίδα. Να το φοράς στο αριστερό χέρι για να μη σ' εμποδίζει όταν σκιτσάρεις. Και όχι στο σχολείο, εντάξει; Δε θέλω να το χάσεις. Κράτα

το για τα Σαββατοκύριακα και τις γιορτές. Αυτό που είχε πει η μητέρα της, «Είσαι αρκετά μεγάλη πια», είχε αιφνιδιάσει τη Νελ με ένα νυγμό αγάπης και θλίψης. Έκανε τη μητέρα της να μοιάζει μεγάλη. Και μόνη. Κι αυτό είχε κάνει οδυνηρά αισθητή και στις δύο την απουσία του πατέρα της. Η στιγμή την είχε γεμίσει με τρυφερότητα για τη μητέρα της, η οποία, συνειδητοποίησε η Νελ με μια τρομακτική επίγνωση, ήταν αναγκασμένη να κάνει όλα τα συνηθισμένα πράγματα με μια μοναχική γενναιότητα – να πηγαίνει εκείνη και τον Τζος στο σχολείο, να ψωνίζει, να μαγειρεύει–, επειδή ο πατέρας της Νελ είχε πεθάνει.

Ένωσε θλίψη τώρα που το σκέφτηκε, κι αποφάσισε να βοηθά πιο πολύ στο σπίτι, να κάνει πράγματα χωρίς να της το ζητήσει η μητέρα της.

Η ελαφίνα έκανε μερικά ντελικάτα βήματα και μύρισε το σημείο όπου είχε πέσει το μήλο –αλλά μετά σήκωσε απότομα το κεφάλι, ξαφνικά σε επιφυλακή, με τα μεγάλα αυτιά της να κάνουν γρήγορες συσπάσεις με ένα βόμβο σαν να ακούς φτεροκόπημα πουλιού. (Τα έλεγαν μουλαρελάφια επειδή είχαν τόσο μεγάλα αυτιά.) Κάτι είχε ακούσει, αν και η Νελ δεν είχε αντιληφθεί τίποτα. Γι' αυτήν το δάσος παρέμενε μια μεγάλη, απαλή, σιωπηλή παρουσία. (Μια ουδέτερη παρουσία. Μερικά πράγματα είναι με το μέρος σου, μερικά είναι εναντίον σου και μερικά τίποτα από τα δύο. Αυτά λέγονται *ουδέτερα*, της είχε πει ο Τζος. Αλλά, όπως και να 'χει, κάνεις λάθος: τα πράγματα είναι απλώς πράγματα. Δεν έχουν συναισθήματα. Δεν ξέρουν καν ότι υπάρχουν. Ο Τζος είχε αρχίσει να λέει κάτι τέτοια παράξενα τελευταία, αλλά η Νελ δεν πίστευε στιγμή ότι το εννοούσε πραγματικά. Ένα μέρος του απομακρυνόταν απ' αυτήν. Ή μάλλον ο ίδιος ανάγκαζε ένα μέρος του να απομακρυνθεί. Η μαμά της της είχε πει: Απλώς να έχεις υπομονή μαζί του, αγάπη μου. Είναι η εφηβεία. Σε μερικά χρόνια εσύ μπορεί να είσαι χειρότερη.) Η ελαφίνα ήταν ακόμη σφιγμένη, αφουγκραζόταν κάτι. Η Νελ αναρωτήθηκε αν άκουγε τον Μυστήριο Γέρο στο ξυλόσπιτο από την άλλη μεριά του φαραγγιού.

Το όνομα του Μυστηρίου Γέρου, όπως είχε αποκαλύψει το κουτσομπολιό της πόλης, ήταν Άντζελο Γκριφ. Είχε εμφανιστεί πριν από μια βδομάδα και είχε εγκατασταθεί σ' εκείνη την ετοι-

μόρροπη καλύβα πέρα απ' τη γέφυρα, δυο χιλιόμετρα ανατολικά από το σπίτι των Κούπερ. Είχε προηγηθεί μια διαφωνία με το σερίφη Χέρλι, που είπε ότι δεν τον ένοιαζε αν η καλύβα ανήκε νόμιμα στον κύριο Γκριπ (την είχε κληρονομήσει πριν από χρόνια όταν είχε πεθάνει ο πατέρας του), δεν υπήρχε περίπτωση να περάσει με αυτοκίνητο τη γέφυρα. Απλούστατα η γέφυρα δεν ήταν γερή. Βασικά, ήταν κλειστή πάνω από δύο χρόνια τώρα. Η επισκευή δεν είχε κριθεί επείγουσα, αφού η καλύβα ήταν το μοναδικό σπίτι σε ακτίνα τριάντα χιλιομέτρων από κείνη την πλευρά του φαραγγιού και ήταν έρημη τόσο καιρό τώρα. Τα οχήματα που διέσχιζαν τον ποταμό Λουπ χρησιμοποιούσαν τη γέφυρα του αυτοκινητόδρομου πιο νότια, για να καταλήξουν στον 40. Τελικά, ο κύριος Γκριπ είχε πάει με το αμάξι του ως τη δυτική πλευρά της γέφυρας και είχε κουβαλήσει στην καλύβα του τα εφόδια με τα πόδια. Κανονικά, ούτε κι αυτό θα 'πρεπε να το κάνει, είχε πει ο σερίφης Χέρλι, αλλά δεν είχε δώσει συνείδηση. Η Νελ δεν είχε δει ποτέ τον κύριο Γκριπ. Αυτή και ο Τζος ήταν στο σχολείο όταν είχε περάσει με το αμάξι μπροστά από το σπίτι τους, αλλά σύντομα θα αναγκαζόταν να πάει πάλι στην πόλη. Σύμφωνα με τη μαμά της, δεν υπήρχε ούτε τηλέφωνο στην καλύβα. Όταν είχε περάσει η Τζένι Πίνκερ την προηγούμενη βδομάδα, η Νελ την είχε ακούσει να λέει: Τι στην οργή κάνει εκεί πέρα; Οπότε η Ρουίνα είχε απαντήσει: Ένας Θεός ξέρει. Πάντως περπατάει με μπαστούνι. Δεν ξέρω πώς θα τα βγάλει πέρα. Μπορεί να ήρθε εδώ πάνω για να βρει το Θεό.

Η Νελ έψαξε στις τσέπες της, αλλά όλα τα καρύδια και οι σταφίδες είχαν τελειώσει. Η ελαφίνα απομακρύνθηκε τρέχοντας. Ένας πυροβολισμός βρόντηξε μέσα στο σπίτι.